

asja võib saada. Seal nägid naad ehmatusega, kuidas noore ratsaniku hobune äktselt peruks läks, lõhkuma hakkas ja mehe pealt ära viskas, nenda et see peaga vastu terawat kivi kukludes, nagu surunud maha jäi. Isa ja tütar ruttasid ligi ja nägid, et ta veel hingas. Pea haavast jooksis forinal werd, seda surus Liisi oma ninarätikuga tagasi, kuna Kärmas isi koju tõttas abi tooma. Et ta küll elu jõe poolest jooksis, siis näitis see tütre meelest liig kaua kestvad, kell noormehe vaatamine südant oli haavand ja kes nüüd kartis, et võeras praegu ta kätte wabel sureb. Mis tema silmis noormehel kõigeimelikum oli, need olid tema süsimustad, käharad juuksed, mis pehmed nagu siid paksult tema pead katsid. Nagu kogematta puutus Liisi väikene käsi nende juukste külge ja ei läbändki enam oma käekest tagasi tõmmata.

Viimaks ometi jõudis abi ligi. Haawatud võeras sai otsekohse Kärmasse majasse wiidud ja siin igapidi tema eest hoolt kantud. See weniks liig pitkale, kui kõik üksikuid juhtumisi sest ajast, kus Kustas Hiilkroon — see oli võera noormehe nimi — oma haigewoodi peal maas oli, tahaks etendada. Olgu siis lühidelt öeldud, et Liisi armuline haige eest hoolekandmine ja sagedane noormehe ligi olemine mõlemaid peagi

sõbruiks tegi; sõbrusest siis aegamööda sügawam armastuse tundmine, nõnda et, peale seda, kui Kustas oli jutustanud, et tema rikka wanemate poeg olla, sõja tuhinas kõik omakäid kautanud, muud kui aga veel hea summa raha oli ta peasta jõudnud — mitte kaua aja pärast kosimine ja kihlamine peagu ühel päewal sündisid ja pulmad kehe siis pidid ärarectud saama, niipea kui Kustas terweks saanud ja linnast tagasi jõudnud, kuhu t'al waja oli minna, oma waranduse toimenduseks.

Liisi oli rääkimatta õnnelik. Niipea, kui ta peigmees oli tugewamaks saanud, talutas kena neiu teda oma kae tugil wälja roheliise, teda kätama. Teine oli niisamma täis õnneliku tundmist ja tihtigi istus ta maha, wäsimuse üle kaebades, õiguse pärast aga enim sellepärast, et õige sagedaste Liisiga võiks käsi käes istuda, kus juures tütarlaps suure heameelega teise pehme käharais juukstes sassis ja oma käega silis. Klades ei olnud ta niisugust käharpead näinud, otsekohse ütelda, üks Simsoni ehk Absalomi pea.

Mii jõudis see aeg ikka ligemale, kus mõlemad noored inimesed hoopis pidid saama ühendud. Kustas Hiilkroon tõttas kaugemale linna, seal oma asju kohendama, Liisil oli aga see mure, mis ju iga pruudil, pealegi rikkastel on —